

Viatge pandèmic a Munic

Resignar-se, en canvi, a no tenir traçabilitat, equivaldria a llençar-se a una transmissió comunitària en un tres i no res cada vegada que hi hagi un rebrot

Un amic molt detallista em va explicar l'altre dia un viatge que va fer a Alemanya, exactament a Munic, durant aquesta fase de la pandèmia. Va sortir de Barcelona el 26 de juny i va tornar el 2 de juliol. Va estrenar, per tant, un munt de rutines noves pròpies d'aquesta fase de la represa, presidida per la por als rebrots de la Covid-19. La primera novetat, molt aviat al matí, va ser a la Plaça Catalunya: una llarga espera en solitari a la parada de l'autobús que porta a l'aeroport. Després, va traslladar-se al Prat com a passatger únic de l'Aerobús.

Arribat a l'aeroport, la desolació general el va impressionar: després que li mirassin la temperatura i mostrés que tenia un bitllet per anar a Munic, va poder entrar a la terminal-1. A dins, la desolació era equiparable a la de fora, amb l'excepció del control de seguretat, on hi havia 7 o 8 treballadors uniformats xerrant. Per arribar fins el control, que era allà mateix, s'havia de caminar, tanmateix, moltíssims metres (uns 200m), ara cap a la dreta, ara cap a l'esquerra, seguint la serpentina que normalment serveix per ordenar la llarga cua de passatgers, però que en aquell moment era buida del tot. Després de resseguir en solitari aquell interminable camí serpentejant, mentre li inspeccionaven l'equipatge, el meu amic va suggerir als 7 o 8 controladors que adaptessin la serpentina a la desolació de la terminal, deixant d'obligar els escassos viatgers a fer un recorregut interminable, obrint transitòriament un pas directe, com fan a les taquilles dels cinemes quan no hi ha ningú, retirant algunes de les cintes retràctils. Li van dir que no, que no podia ser. I van continuar xerrant.

Va ser fàcil localitzar la porta d'embarcament perquè en aquell moment només estava obert el Bloc A de portes. Els altres sectors, inclosa la plataforma més llarga i amb més portes (el Bloc B), estaven tancats, igual que tots els establiments comercials a excepció d'un bar. A l'avió de la companyia alemanya que el va portar a Munic, només hi anaven 12 passatgers, que es van asseure molt distanciats els uns dels altres. El personal de vol va voler ser amable amb ells i els va oferir begudes de franc durant el vol. Una vegada a l'aeroport de Munic, l'ambient de desolació era gairebé idèntic al de Barcelona. Un desert.

L'Hotel era al centre de la ciutat. Era un establiment de quatre estrelles, on va ser rebut amb totes les atencions. El meu amic ja havia pagat per Internet una habitació d'us individual durant una setmana. Quan es va interessar per possibles aglomeracions li van contestar que només hi havia 8 habitacions ocupades (el meu amic no va preguntar el nombre total d'habitacions de l'Hotel, però calcula que, com a mínim, n'hi havia un centenar). Li van assignar una suite per a ell tot sol, sense pagar cap recàrrec, i begudes de franc durant tota la seva estada. Un tractament de VIP, sens dubte, per l'únic mèrit d'haver-se atrevit a ser allà en aquell moment.

Un dels motius personals que va fer viatjar el meu amic a la capital de Baviera el va portar a caminar molt per la Ludwigstrasse, amunt i avall. Pels carrers de Munic, a l'aire lliure, els ciutadans anaven tots amb la mascareta posada o penjada; la majoria, segons ell, la portaven penjada. No obstant, tots ells, sense excepcions, quan entraven a un local tancat o al transport públic se la posaven ben col·locada tapant-se el nas i la boca. I no només quan entraven a un local, al metro o al bus, sinó quan entraven en interacció pròxima amb un altre ciutadà, com en un mercat a l'aire lliure.

Quina és, però, una de les claus de l'èxit alemany, amb l'índex de mortalitat més baix per la Covid-19 des de l'inici de la pandèmia? Quina mesura, a més a més de les proves PCR en abundància, ha estat fonamental per a no tancar del tot l'activitat comercial, primer, i per permetre després una represa amb molta activitat sense grans ensurts (al marge del rebrot a l'escorxador

de Renània del Nord-Westfalia)? El meu amic això no ho sap, però sí que pot aventurar una hipòtesi a escala bavaresa (Baviera ha estat elogiada com el Länder alemany més eficaç en la lluita contra el coronavirus). La hipòtesi és el formulari: quan compres qualsevol cosa en una botiga, supermercat o eix comercial; quan entres a una oficina a parlar amb algú o, fins i tot, quan compres fruita en un mercat a l'aire lliure, has d'emplenar un formulari.

El meu amic es va aturar a comprar plàtans a una parada a l'aire lliure de la Ludwigstrasse i li van posar al davant un formulari per a que l'omplís abans de procedir a la transacció. Després, va anar a un botiga de queviures a comprar melmelada i li van posar al davant un formulari per a ser complimentat. Què demanava el formulari? Doncs, ben senzill: s'hi havia d'escriure el nom complet, l'adreça a Munic (i a Barcelona, en el cas, com ell, de ser un viatger de pas per la ciutat), l'adreça electrònica i el número del telèfon mòbil. I això ho feia tothom, amb la mascareta posada, i fos quin fos l'origen dels residents de la ciutat (alemany, turc, kurd o àrab), sense necessitat de cap policia municipal vigilant-ne el compliment. I ho feia tothom a tot arreu. Aquesta és una clau de la traçabilitat; una de les claus de l'èxit.

La resta d'Europa no ha arribat a aconseguir els estàndards bavaresos. A Suïssa, per exemple, van intentar que tothom que anés a menjar a un restaurant hi hagués de registrar les seves dades personals; es va criticar la mesura com una intromissió inacceptable en la vida privada i finalment l'intent va quedar en la recomanació de reservar per telèfon o internet (així queda registrada la identitat de qui fa la reserva). Quant al nombre de rastrejadors, un dels casos de més èxit ha estat Turquia, que va activar una llarga experiència adquirida en la lluita contra el xarampió i va posar en marxa l'11 de març una xarxa de 6.000 equips de rastreig. Amb una població semblant a la d'Alemanya (83 milions), Turquia ha aconseguit un índex baix de mortalitat. Resignar-se, en canvi, a no tenir traçabilitat, equivaldria a llençar-se a una transmissió comunitària en un tres i no res cada vegada que hi hagi un rebrot. Com si es tractés d'una maledicció que ens supera i ens porta a la inoperància. Com si fos la serpentina del control de seguretat de l'aeroport de Barcelona, que quan el meu amic va tornar continuava igual de buida i estúpidament interminable